

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **R. L.**, bytem, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.7.2014, sp. zn. SZ/1269/2014/4S-JMK, č.j. MPSV-UM/8674/14/4S-JMK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí vydané Ministerstvem práce a sociálních věcí ČR dne 29.7.2014, sp. zn. SZ1269/2014/4S-JMK, č.j. MPSV-UM/8674/14/4S-JMK, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný má povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení 2.600 Kč k rukám právní zástupkyně žalobce JUDr. Aleny Malachové, advokátky se sídlem Studentská 946/4, 669 02 Znojmo do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí žalovaného vydané dne 29.7.2014, sp.zn. SZ/1269/2014/4S-JMK, č.j. MPSV-UM/8674/14/4S-JMK, na základě něhož bylo rozhodnuto tak, že se zamítá odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně ze dne 29.5.2014, č.j. 45033/2014/ZNO, bylo tedy potvrzeno rozhodnutí ÚP o nepřiznání doplatku na bydlení. Rozhodnutí o nepřiznání doplatku na bydlení je odůvodněno tím, že žalobce sice užívá na základě nájemní smlouvy část nemovitosti o velikosti 2+1, avšak že pro danou nemovitost č.p. je uvedena pouze jedna bytová jednotka, a že pro daný objekt neexistuje žádná dokumentace, z níž by bylo prokázáno, že zde

existuje ještě další jednotka. Nájemní smlouva nezakládá nárok na doplatek na bydlení, neboť nebyla uzavřena na samostatnou bytovou jednotku. Žalobce v žalobě navrhuje, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno s odůvodněním, že toto rozhodnutí považuje za nezákonné.

Zdůraznil, tak jak tomu bylo již v předešlých žalobách týkajících se dané problematiky, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 41A 52/2014, 33A 11/2014, 33A 7/2014, že nepřiznání doplatku na bydlení je v jeho případě zcela nezákonné rozhodnutí, které odporuje smyslu pomoci občanům v hmotné nouzi. Žalobce plně odkázal na svá podání pod shora uvedenými čísly jednacími, kdy navrhoval k důkazu připojení těchto spisů.

Žalobce je přesvědčen o tom, že má zákonný nárok na doplatek na bydlení, že řádně prokázal, že je nájemcem bytu, že má řádně uzavřenou nájemní smlouvu, že řádně podmínky této smlouvy plní.

Opětovně zdůraznil, že objekt č.p. je celý určen k bydlení, odkázal na své doplnění žaloby sp. zn. 41A 52/2014 ze dne 14.7.2014, kde vysvětluje a dokládá, že byla podána žádost o rekolaudaci objektu, a to právě za účelem zaevidování dvou bytových jednotek, které se v objektu nacházejí. Žalobce doložil zde i písemné důkazy.

Opětovně pak odkázal na čl. 30/2 Listiny základních práv a svobod, z něhož vyplývá, že každý, kdo je v hmotné nouzi, má právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek.

Z výše uvedených důvodů, jakož i z důvodů uváděných žalobcem v průběhu celého řízení o posouzení jeho žádosti o přiznání doplatku na bydlení, má za to, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, a že byl zkrácen na svých právech.

Navrhoval, aby rozhodnutí žalovaného bylo soudem přezkoumáno, a poté v celém rozsahu zrušeno a vráceno žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že Úřad práce ČR – krajská pobočka v Brně rozhodl nepřiznat žalobci podle ust. § 33 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů doplatek na bydlení s odůvodněním, že při vyhodnocení nároku na doplatek na bydlení bylo zjištěno, že na základě nájemní smlouvy je žalobci pronajímána část nemovitosti o velikosti 2+1. Podle potvrzení Stavebního úřadu je pro danou nemovitost č.p. ... uvedena pouze jedna bytová jednotka, pro daný objekt neexistuje žádná dokumentace ani povolení prokazující existenci další, tj. druhé bytové jednotky. Nájemní smlouva nezakládá nárok na doplatek na bydlení, neboť nebyla uzavřena na samostatnou bytovou jednotku.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání. V něm uvedl, že důvody k podání odvolání jsou stejné jako v případě předchozích odvolání proti nepřiznání doplatku na bydlení. Žalobce shrnul podstatu, kterou je platná nájemní smlouva, na základě které má pronajatý byt o velikosti 2+1, ve kterém žije sám, sám hospodaří a sám hradí náklady na bydlení. Vše ostatní považuje za byrokratické kličky, které bez opory v zákoně směřují k omezování práva na pomoc v hmotné a sociální nouzi. Dotčené pracoviště úřadu práce

přiznává, že žalobce má uzavřenou platnou nájemní smlouvu, je tedy nájemcem bytu podle § 33 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Celá nemovitost Polní č.p., včetně souboru místností, jichž je žalobce nájemcem, svým stavebně technickým uspořádáním splňuje podmínky na trvalé bydlení. Dotčené pracoviště používá pojem „samostatná bytová jednotka“, který však žádná právní norma nezná a nepoužívá. Dále žalobce připomíná ust. § 1 odst. 3 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, které nezahrnuje nezbytné náklady na bydlení; poskytování pomoci k zajištění úhrady nezbytných nákladů na bydlení stanoví zvláštní právní předpisy. Žalobce žádá zrušení napadeného rozhodnutí, znovu projednání věci a přiznání doplatku na bydlení.

Žalovaný přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Žalovaný zjistil, že podle formuláře Informace o bytu ze dne 19.11.2013 žalobce obývá dům s více bytovými jednotkami na základě nájemní smlouvy. Z nájemní smlouvy vyplynulo, že pronajímatelka paní J. D. L., bytem, je výlučným vlastníkem domu č.p., přičemž přenechává žalobci, jakožto nájemci, do užívání samostatnou bytovou jednotku o velikosti 2+1, umístěnou v samostatném objektu nemovitosti č.p., a to včetně vybavení majetkem pronajímatele. Nájemné bylo sjednáno dohodou ve výši 3.000 Kč měsíčně, úhrada za služby spojená s nájmem byla sjednána dohodou v paušální výši 1.000 Kč. Nájemní smlouva byla uzavřena podle ust. § 2236 občanského zákoníku.

Nárok na doplatek na bydlení podle ust. § 33 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi má vlastník nebo nájemce bytu, který užívá byt, jestliže by po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení snížených o příspěvek na bydlení podle jiného právního předpisu byl jeho příjem (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí osoby (§ 24).

Předmětem úpravy občanského zákoníku jsou vzájemná práva a povinnosti osob vytvářející ve svém souhrnu soukromé právo. Občanský zákoník také řeší majetková práva relativní, mezi které náleží závazky, zejména smlouvy, upravuje práva a povinnosti stran. Nájemní smlouva je tradičním institutem soukromého práva a náleží k nejčastěji frekventovaným právním důvodům užívání cizí věci. Z tohoto pohledu žalovaný ani úřad práce v napadeném rozhodnutí nezpochybňují platnost ani obsah uzavřené nájemní smlouvy jako výlučného institutu soukromého práva, ani nezasahují do práva žalobce na uzavření nájemní smlouvy, rovněž tak nezasahují do práva na využívání bytové jednotky v nemovitosti č.p.

Žalobce ve formuláři Informace o bytu uvedl, že se jedná o typ domu s více bytovými jednotkami.

Pro Úřad práce je nezbytné požadovat stanovisko příslušného katastrálního či stavebního úřadu, na základě jehož vyjádření je možné posoudit, zda je objekt nemovitosti určen k bydlení, a zda se v takovém objektu nachází byt, případně počet bytů zkolaudovaných na bytové jednotky.

Tento postup ukládá orgánu pomoci v hmotné nouzi zákon č. 110/2006 Sb. o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů, v němž je ust. v § 4 odst. 2 uvedena

definice bytu, podle kterého se bytem pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností, popř. jednotlivá místnost, která podle rozhodnutí stavebního úřadu svým stavebně-technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení.

Podle ust. § 3 písm. g) vyhl. č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů: bytem se rozumí soubor místností, popř. jedna obytná místnost, která svým stavebně-technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a je k tomuto účelu užívání určena.

Ze sdělení Obecního úřadu, stavebního úřadu I. stupně ze dne 9.1.2014 a 14.3.2014 k počtu bytových jednotek v nemovitosti č.p. vyplynulo, že v dané nemovitosti č.p., ve vlastnictví paní L. D. J.,, je uvedena pouze jedna bytová jednotka. Pro daný objekt neexistuje žádná dokumentace ani povolení prokazující existenci další, tj. druhé bytové jednotky. Tuto skutečnost Stavební úřad sdělil žalobci ústně dne 8.1.2014. Třebaže je předmětem nájmu byt 2+1 se samostatným vstupem a vlastním sociálním zařízením, je tento byt součástí jedné bytové jednotky v uvedené nemovitosti. Žalovaný konstatuje, že ačkoli z pohledu žalobce tento užívá samostatně byt 2+1, ve kterém sám hospodář a sám si hradí náklady za bydlení, je předmětný byt podle sdělení Stavebního úřadu součástí dalších místností v domě, které jsou určeny k trvalému bydlení. Z tohoto důvodu je také v rozhodnutí užíván výraz samostatná bytová jednotka, pro zdůraznění faktu, kterým je skutečnost, že žalobce užívá jednu bytovou jednotku společně s dalšími osobami.

Podstatná je tedy dále skutečnost, že v nemovitosti, kterou tvoří jedna bytová jednotka, bydlí další osoby včetně vlastníka nemovitosti, paní L. D. V souladu se zákonem je okruh společně posuzovaných osob pro doplatek na bydlení u standardních forem bydlení shodný jako u příspěvku na bydlení poskytovaného podle zákona o státní sociální podpoře. Standardní formou bydlení se rozumí vlastnická nebo nájemní forma bydlení. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi pro účely doplatku na bydlení je okruh společně posuzovaných osob shodný jako u příspěvku na bydlení poskytovaného podle zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů. V žádosti o doplatek na bydlení musí žadatel uvést všechny osoby, které s ním užívají byt. Orgán pomoci v hmotné nouzi pak určuje okruh společně posuzovaných osob, případně stanovuje, zda v odůvodněných případech na žádost žadatele některou osobu z okruhu vyloučí. Žádost o doplatek na bydlení tak v tomto případě může uplatnit vlastník bytu, konkrétně nemovitosti s jednou bytovou jednotkou, paní J. D. L., žalobce by byl jedním s ostatních společně posuzovaných osob.

Žalobce uvedl, že základem celého problému, kterým je nepřiznání doplatku na bydlení, jsou byrokratické kličky, které bez opory v zákoně směřují k omezení jeho práv na pomoc v hmotné a sociální nouzi.

Oblast pomoci v hmotné nouzi upravuje speciální zákon, a to zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení se zákonem č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů. Obecné právní předpisy se používají v případě, pokud tuto oblast speciální zákon či zvláštní předpis přímo neupravují.

Žalobce dále připomenul ust. § 1 odst. 3 zákona č. 110/2006 Sb., které nezahrnuje nezbytné náklady na bydlení; poskytování pomoci k zajištění úhrady nezbytných nákladů na bydlení stanoví zvláštní právní předpisy.

Zákon č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů, v ust. § 1 odst. 1 stanoví životní minimum jako minimální hranici peněžních příjmů fyzických osob k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb a existenčním minimum jako minimální hranici příjmů osob, která se považuje za nezbytnou k zajištění výživy a ostatních základních potřeb na úrovni umožňující přežití.

Žalobce je příjemcem příspěvku na živobytí ve výši 4.460 Kč měsíčně, součástí dávky je zvýšení částky živobytí osoby z důvodu dietního stravování z důvodu nízkocholesterolové diety. Žalobci je v souladu s ust. § 1 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi poskytována pomoc k zajištění základních životních podmínek.

Podle ust. § 1 odst. 3 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů, životní ani existenční minimum nezahrnuje nezbytné náklady na bydlení; poskytování pomoci k zajištění úhrady nezbytných nákladů na bydlení stanoví zvláštní právní předpisy. Tímto se rozumí zákon o pomoci v hmotné nouzi, ust. §§ 33 až 35 ve spojení se zákonem č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů. Podmínky pro přiznání doplatku na bydlení žalobce nesplňuje, a proto doplatek na bydlení podle ust. § 33 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi nelze přiznat.

Dne 11.7.2014 žalovaný obdržel prostřednictvím datové schránky doplnění k již podanému odvolání, které Úřad práce přijal dne 4.6.2014. Žalobce doplňuje odvolání o listinné důkazy, a to výkres rozdělení bytových jednotek a dále potvrzení Obecního úřadu Stavebního úřadu I. stupně, č.j. STÚ148/2014-ESH, ze dne 10.7.2014. Tento listinný důkaz dokládá, že majitelka nemovitosti č.p. podala žádost o rekolaudaci předmětné nemovitosti, a to za účelem zaevidování dvou bytových jednotek, které v nemovitosti reálně a průkazně existují. Proto další argumenty o neexistenci další bytové jednotky považuje za nezákonné a za projev šikany z jeho osobě.

Dne 15.7.2014 žalovaný obdržel prostřednictvím datové schránky doplnění k již podanému odvolání, které Úřad práce přijal dne 4.6.2014. Tímto doplněním je Souhlas se změnou v užívání stavby ze dne 15.7.2014, č.j. STÚ/152/2014-ESH, vydaný Obecním úřadem, Stavebním úřadem I. stupně. Přiložený souhlas dokládá existenci dvou bytových jednotek v nemovitosti, kterou je rodinný dům na ulici

Žalobce tak dokládá Souhlas se změnou v užívání stavby platný až ke dni 15.7.2014 na základě žádosti o rekolaudaci rodinného domu ze dne 10.7.2014. V rámci řízení o žádosti o doplatek na bydlení ze dne 31.3.2014 Úřad práce postupoval v souladu se zákonem o pomoci v hmotné nouzi, neboť měl za prokázanou pouze evidenci jedné bytové jednotky v nemovitosti č.p.

Žalovaný pak uvedl, že úřad práce rozhodl se znalostí všech aspektů individuálního případu žalobce v souladu s právní úpravou. Skutečnosti uvedené v odvolání tak nešlo vzhledem k výše uvedenému zohlednit.

Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud v Brně zjistil, že žalobce podal žádost o doplatek na bydlení dne 1.4.2014 a připojil k němu Informace o užívání bytu, výpis z katastru nemovitostí, nájemní smlouvu uzavřenou mezi paní J. D. L. a žalobcem 23.10.2013.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba žalobce je důvodná.

Krajský soud v Brně uvádí, že naprosto stejnou věc (pouze jiné časové období již rozhodoval v případě žalobce třikrát, kdy věci byly vedeny u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 33A 7/2014, 33A 11/2014 a 41A 52/2014 a skutkový stav ve všech předchozích třech rozhodovaných věcech zdejším soudem a i v tomto případě je naprosto shodný.

Všechny předchozí věci soud posoudil shodně, a to tak, že vždy rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Soud proto cituje z rozsudku 41A 52/2014-33, neboť stanovisko Krajského soudu v Brně při posuzování rozhodnutí žalovaného, jež je předmětem tohoto soudního řízení, je naprosto stejné, jako ve věci 41A 52/2014.

Soud tedy uvádí:

Krajský soud v Brně ve stejné věci, doplatku na bydlení žalobce, kdy u něho byly zjištěny naprosto stejné podmínky, jako v nyní projednávané věci, rozhodoval již dvakrát, pouze v jiném časovém období, ale za naprosto stejných podmínek jako jsou v nyní projednávané věci.

Soud tedy v předchozích věcech rozhodnutí žalovaného zrušil a žalovanému věc vrátil k dalšímu řízení, přičemž předchozí rozhodnutí jsou pravomocná (soud uvádí, že ani v jednom případě z uvedených nebyla do rozhodnutí podána kasační stížnost).

Soud uvedl v odůvodnění rozsudku, že z odůvodnění rozhodnutí (citace z rozsudku 33A 11/2014) bylo zjištěno toto:

Oba správní orgány opíraly své rozhodnutí o ust. § 33 zákona č. 111/2006 Sb., když dle správních orgánů bylo zjištěno, že na základě nájemní smlouvy je žalobci pronajímána část nemovitosti o velikosti 2+1, přičemž z potvrzení Stavebního úřadu vyplývá, že

v uvedené nemovitosti je pouze jedna bytová jednotka, když existence další bytové jednotky nebyla prokázána.

Podle ust. § 33 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o hmotné nouzi, ve znění platném k datu vydání rozhodnutí, nárok na doplatek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který užívá byt, jestliže by po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení snížených o příspěvek na bydlení podle jiného právního předpisu byl

- a) jeho příjem (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší, než částka živobytí osoby (§ 24), nebo*
- b) příjem společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší, než částka živobytí společně posuzovaných osob (§ 24).*

Podle § 1 odst. 1 zákona o hmotné nouzi tento zákon upravuje poskytování pomoci k zajištění základních životních podmínek fyzickým osobám, které se nacházejí v hmotné nouzi, prostřednictvím dávek pomoci v hmotné nouzi. Podle čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod každý, kdo je v hmotné nouzi, má nárok na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek.

Krajský soud v Brně nesouhlasí s tím, že žalobce by nesplňoval podmínky § 33 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Ze skutečností uváděných samotným žalobcem a z předložené nájemní smlouvy z 23.10.2013 vyplývá, že vlastnice nemovitosti v, paní J. D. L. pronajala žalobci ve svém domě samostatnou bytovou jednotku o velikosti 2+1, umístěnou v samostatném objektu nemovitosti – domu čp. (dále jen byt, který dle popisu sestává ze dvou pokojů, kuchyně, sociálního zařízení/koupelna s WC/a předsíň, když byt je vytápěn krbovými kamny). Skutečnosti popsané v nájemní smlouvě pak byly navíc potvrzeny pracovníky úřadu práce, kteří prováděli 7.1.2014 v uvedené nemovitosti sociální šetření a zjistili, že žalobce žije v samostatné části domu o místnostech 2+1, domácnost je vytápěna kamny na tuhá paliva, v domácnosti žalobce používá elektřinu a vodu a bylo zjištěno, že v domácnosti žalobce se nachází lednice a pračka.

Přesto, že záznam ze sociálního šetření provedený dne 7.1.2014 pracovníky úřadu práce je velmi stručný, není v rozporu s tím, co v průběhu správního řízení tvrdí sám žalobce, a co vyplývá i z uzavřené nájemní smlouvy.

Soud má tedy za prokázané, že žalobce je nájemcem bytu, který užívá na základě předložené nájemní smlouvy, přičemž je zřejmé, že užívá bytovou jednotku o velikosti 2+1 s příslušenstvím. Soud uvádí, že vzhledem k tomu, že byt užívá na základě nájemní smlouvy, není tedy vlastníkem nemovitosti v a jako takový se rozhodně nezajímá na Obecním úřadu v, zda v uvedeném domě je vedena jedna bytová jednotka nebo vícero bytových jednotek. Z toho co bylo zjištěno, je však nepochybné, že v uvedeném domě žalobce užívá samostatnou bytovou jednotku o velikosti 2+1 za dohodnutou úplatu a společně s ním, jak bylo zjištěno, v uvedeném bytě nikdo nebydlí.

Nebylo tedy prokázáno, že by užíval pouze část bytu, např. jednu obytnou místnost z bytu, je evidentní, že užíval byt, přičemž termín „byt“ není v zákoně o hmotné nouzi uveden, není zde tedy popsáno, co je to byt.

Logicky však, pokud žalobce užívá samostatnou bytovou jednotku v určité části domu, kde je samostatná předsíň, kuchyň, obývací pokoj, ložnice i příslušenství, nemůže to být v obecném povědomí nic jiného, než užívání bytu.

Soud se tedy neztotožnil s názorem úřadu práce ani žalovaného, že žalobce v nemovitosti v neužívá byt, protože se v domě nachází dle sdělení stavebního úřadu pouze jedna bytová jednotka.

Navíc pak žalobce po podání žaloby předložil sdělení Obecního úřadu, Stavební úřad I. stupně z 15.7.2014, v němž je uvedeno, že na základě záměru vlastnice nemovitosti započít se změnou v užívání stavby: Rodinný dům čp. 22 o jedné bytové jednotce v katastrální území na další bytovou jednotku, stavební úřad dle § 127 odst. 2 stavebního zákona sdělil, že se změnou v užívání v rozsahu uvedeném v oznámení souhlasí, když zjistil, že v I. nadzemním podlaží objektu jsou vytvořeny dvě bytové jednotky o skladbě 2+KK+1+1 o celkových zastavěných plochách 135,8m² a 65,95m² s vlastními vstupy ze dvora a sociálními zázemími.

Soud zde uvádí, že vzal tedy za jednoznačně prokazané, že v době, kdy žalobce podával žádost na doplatek na bydlení, bydlel v rodinném domě čp. a užíval samostatnou bytovou jednotku, tedy byt o rozloze 2+1 s příslušenstvím, samostatně vytápěný, s vlastním vchodem, byt, ve kterém byla zavedena elektřina i voda, což bylo zjištěno i úřadem práce.

Pokud by posouzení věci bylo takové, že žalobce v této době neužíval na základě nájemní smlouvy byt, bylo by dle názoru soudu takového posouzení v rozporu se smyslem zákona o hmotné nouzi i v rozporu s citovaným článkem Listiny základních práv a svobod.

V souladu s tímto názorem soudu je i rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně vydané 11.8.2014, kterým byl žalobci přiznán doplatek na bydlení od měsíce května 2014, tedy ještě i za období než byl vydán „Souhlas se změnou v užívání stavby“, který vydal Obecní úřad, Stavební úřad I. stupně dne 15.7.2014.

Soud proto dle § 78 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrací tomuto orgánu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně jak již uvedl, posuzoval naprosto stejné případy žalobce již vícekrát, pouze za jiné časové období, není však důvodu nic na stanovisku vysloveném v předchozích rozsudcích, které soud citoval, měnit, neboť situace je, jak soud zdůrazňuje, naprosto skutkově shodná, a soud i pokud jde o právní posouzení věci se zcela ztotožňuje s tím, co nyní citoval z rozsudku č.j. 33A 11/2014-60.

Soud tedy v souladu s ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrací tomuto orgánu k dalšímu řízení a zavazuje ho

k tomu, aby ve věci vydal nové rozhodnutí ve věci doplatku na bydlení žalobci, když při vydání nového rozhodnutí správní orgány věc posoudí tak, že v době podání žádosti o doplatek na bydlení žalobce užívá samostatný byt o velikosti 2+1 v rodinném domě č.p.

.....

Pokud jde o náklady řízení, soud rozhodl tak, že účastníkům náklady řízení nepřiznal, neboť úspěšný žalobce náklady řízení nežádal (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

Žalobci byla usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 17.6.2014 ustanovena právní zástupkyně JUDr. Alena Malachová, advokátka, a to k ochraně jeho práv. V takovém případě odměnu za zastupování i hotové výdaje platí stát.

V případě zástupkyně žalobce se jedná o náklady řízení, a to příprava a převzetí věci a sepis doplňku žaloby, tedy o dva úkony právní pomoci dle vyhl. č. 177/1996 Sb., za jeden úkon 1.000 Kč a dále 2x režijní paušál po 300 Kč, tedy celkem 2.600 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2. září 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně